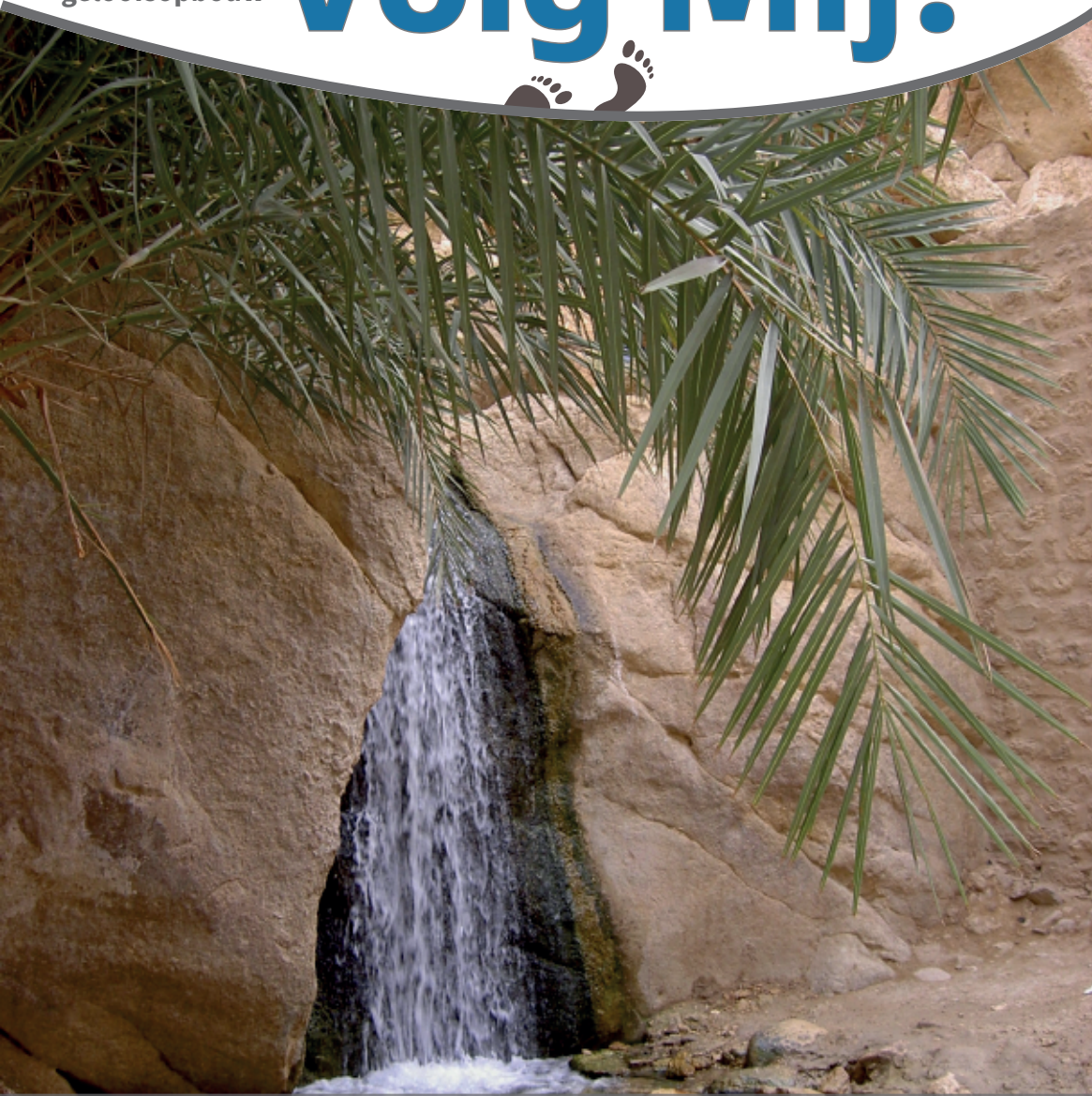

2

Tijdschrift voor
geloofsopbouw

3^E JAARGANG • APRIL 2017
WWW.VOLGMIJ.NL

Volg Mij!

Four black footprints are scattered around the title 'Volg Mij!'. Two are at the top right, and two are at the bottom left, as if following the text.

6 : **Uria**
De Hethiet

10 : **Water op de weg
door de woestijn**

29 : **Traagheid in het
geloofsleven**

Inhoud

■ Jezus Christus:	
De laatste 24 uren: Veroordeeld tot kruisiging.....	4
■ Personen in de Bijbel:	
Uria, de Hethiet	6
■ Bijbel praktisch:	
Water op de weg door de woestijn	10
Een naam maken voor jezelf.....	24
■ Bijbelstudie:	
De opname van de Gemeente	16
Een zondaar kan tot God naderen.....	20
■ Schepping:	
Het web van de spin	19
■ Boeken:	
Boeken bij de Bijbel	23
■ Q & A:	
Traagheid in het geloofsleven	29
■ Goede boodschap:	
De geopende deur	32

Colofon

Uitgever:

Stichting Uit het Woord der Waarheid
Postbus 260
7120 AG Aalten (Nederland)
Tel. 0543 - 47 17 46
www.uhwdw.nl / www.debijbelvoorjou.nl
E-mail: bestel@uhwdw.nl

Alle vragen m.b.t. abonnementen richten aan de uitgever!

Volg Mij! verschijnt minimaal zes keer per jaar.
Abonnementsprijzen:
Nederland € 18,95
Europa € 26,95 (incl. verzending)

De Bijbeltekst in deze uitgave is ontleend aan de Bijbel in de Herziene Statenvertaling. © Stichting HSV 2010.

Redactie:

E-mail: volgmij@christelijkjeugdwerk.nl
Internet: www.VolgMij.nl

Copyright afbeeldingen:

© www.pixelio.de: 1, 4, 10-14, 16-18, 29, 32
© Project Photos: 24
© Wikipedia: 6, 7
© Shutterstock: 16
© Freemages.com: 19
© Beröa Verlag, Zürich: 8, 20, 22

De laatste tijd valt het buitengewoon op, hoe de wereld om ons heen raast en heen en weer schudt. Oorlog, corruptie, egoïsme, moord en doodslag; de lijst is eindeloos lang. Het is aan de orde van de dag. Als ik dit schrijf is in de Verenigde Staten de nieuwe president pas begonnen met zijn werk, en laat ook al enorme stofwolken opwaaien. Veel mensen houden hun hart vast. 'Waar gaat dit naar toe?' 'Waar eindigt dit?'

Te midden van al deze gebeurtenissen en de narigheid om ons heen is het een bijzondere genade en troost, dat we als gelovigen mogen weten, dat we kunnen vertrouwen op de Heere Jezus. Hij is de Rotssteen die niet wankelt of verandert, op Wie we ons vertrouwen mogen stellen (zie o.a. Ps. 18:3; Hebr. 13:8). En wat bovenal bijzonder is, is dat deze Rots moest worden geslagen, ook voor jou en mij. Dit is een beeld van het lijden en sterven van de Heere Jezus, die om onze zonden 'geslagen' moest worden. Doordat die rots geslagen werd, stroomde het levende water eruit. Zo mogen wij door Hem leven en ook verkwikt worden op de reis door de woestijn.

Geweldig mooi ook zijn de geschiedenissen van het volk Israël in het Oude Testament, zeker als we de beelden zien, die wijzen op de Heere Jezus. Daaruit kunnen we veel lessen leren, die ook vandaag de dag voor jou en mij waardevol en actueel zijn. Zo komen we bijvoorbeeld een Uria tegen. Het weinige dat je over hem leest in de Bijbel, is toch van bijzondere inhoud en waarde, ook nu nog!

Wij wensen je dan ook toe, dat boven alles, je geloofsblik omhoog gericht mag zijn, naar de Bruidegom, die spoedig komt om Zijn bruid op te halen. Als die hoop onze dagelijkse realiteit is, dan kunnen we ook werkelijk de rust en de vrede van de Heere Jezus ervaren in ons leven, ondanks alle onrust in de wereld om ons heen.

Namens de redactie,

Daniel Spijkstra

Veroordeeld tot kruisiging

De laatste 24 uren uit het leven van de Heere Jezus

De Joden eisten de dood van de Heere Jezus. Maar niet zo maar een dood, maar de kruisiging. Ze schreeuwden buitensporig luid: 'Kruisig, kruisig Hem!'

Kruisiging als methode van executie is afkomstig uit Perzië en had tot doel om iemand, die anderen leed had aangedaan door zijn misdaad, nu juist niet met een snelle, genadige dood te executeren, maar hem als straf heel pijnlijk, langzaam te laten sterven.

De kruisiging – een zeer pijnlijke manier van executie

Erg pijnlijk was het wel om een mens met zijn handen en voeten aan het kruis vast te spijkeren (soms werd de gekruisigde ook nog aan het kruis gebonden). Juist bij de handen lopen veel zenuwbanen, die door de spijkers wreed verwond worden en bij de kleinste beweging voor verschrikkelijke pijn zorgen.

Wie gekruisigd werd, stierf meestal door verstikking, omdat de spieren voor het ademen verslaptten. De doodstrijd kon soms dagenlang duren. Daar komt nog bij, dat de gekruisigden versmachtten van dorst. Van tijd tot tijd gaf men de ter dood veroordeelden dan drinken door middel van een spons, om te verhinderen, dat ze voortijdig zouden sterven. Dit heeft men ook bij de Heere Jezus gedaan (Joh. 19:28–30; Ps. 69:22b). 'De hangende

positie leidde tot ademnood, en de gepijnigde kon slechts de verstikkingsdood ontgaan, door zich steeds maar weer onder onuitsprekelijke kwellingen op te richten'.¹

Wilde men uiteindelijk toch de dood voortijdig doen intreden, dan werden de onderbenen wreed gebroken, zodat de gekruisigde zich niet meer kon oprichten, maar pijnlijk stikte.

Is het niet schokkend, dat men de Heere Jezus op deze verschrikkelijke manier ter dood wilde brengen? In Zijn leven had Hij alleen maar goed gedaan met Zijn handen, onvermoeibaar waren Zijn voeten onderweg geweest, om de mensen het Evangelie te prediken. En nu hadden de mensen deze handen en voeten onbeweeglijk vastgespijkerd!

Ongeveer zes uur lang heeft de Heere Jezus deze beproeving gedragen.

De profeet Jesaja sprak ervan, dat Hij 'bij de rijke in Zijn dood geweest is' (Jes. 53:9). Opvallend genoeg staat er om de grondtekst het meervoud voor het woord 'dood', dus 'doden'; op deze manier wordt het smartelijke van de wijze, waarop de dood vol-

¹ Uit: *Das große Bibellexikon 2*, pagina 841.

trokken is, uitgedrukt. Echter, we houden vast, dat in onderscheid tot alle andere gekruisigden, de Heere niet gestorven is aan de gevolgen van de kwelling. Hij heeft Zijn leven Zelf gegeven. Uitdrukkelijk lezen we erover, dat Hij onmiddellijk voor Zijn dood 'met luide stem' riep. Hij heeft de kwelling diep ondervonden. Maar niemand kon Hem Zijn leven ontnemen – Hij gaf het Zelf.

Waarom werd de Heere gekruisigd?

Ik heb mij vaak afgevraagd, waarom de Heere Jezus uitgerekend een dergelijke smartelijke dood moest sterven. Om verzoening te bewerkstelligen, zou toch ook een veel minder verschrikkelijke dood 'voldoende' zijn geweest? Twee redenen lijken mij denkbaar:

- Dat de mensen probeerden, de Heere Jezus op deze manier ter dood te brengen, bewijst wel de totale verdorvenheid en de uitzonderlijke haat tegenover de Heere Jezus.
- Dat de Heere Jezus deze wrede wijze van executie verdroeg, bewijst eens te meer de onbegrijpelijke intensiteit van Zijn overgave aan God en Zijn liefde voor de verlorenen!

Als ik deze vreselijke scène wat op mij in laat werken, dan kan het eigenlijk niet anders zijn, dan dat ik mijn Heiland in aanbidding bewonder!

De kruisiging – een vernederende manier van doden

Kruisiging betekende voor de ter dood veroordeelden echter niet alleen maar wrede pijnen. Maar daar kwam ook nog de vernedering bij, doordat men de ter dood veroordeelden tot een schouwspel maakte. De toeschouwers hadden vast niet allemaal eervolle gevoelens, doordat een misdaad verzoend werd, maar er waren er ook, die van het perverse schouwspel van een doodstrijd genoten. En juist dat heeft de Heere Jezus ervaren: 'En zij, zij zien het aan, zij kijken naar Mij' of: 'zien met genoegdoening op Mij' (Ps. 22:18b).

Ook al was de kruisiging geen Joodse methode van executie, toch vinden we in Deuteronomium 21:22 de regeling, dat men iemand, die een zonde begaan had waarop de doodstraf stond, na zijn dood aan een paal hing. Dit diende niet alleen ter afschrikking, maar een 'gehangene' (het lichaam werd hier opgehangen en niet de levende mens) was een duidelijk bewijs, dat Gods vloek op hem lag (Deut. 21:23; Gal. 3:13).

De Heere Jezus kende deze Bijbelteksten. In Johannes 18:4 leest men: 'Jezus dan, Die alles wist wat er over Hem komen zou, trad naar voren...' Het is niet te bevatten, dat Zijn liefde zo ver ging, dat Hij een dergelijke behandeling dulde!

Friedhelm Runkel

Uria

de Hethiet

Het verhaal van David en Bathseba verbinden wij met een dieptepunt in de geschiedenis van David, met echtbreuk en moord, maar ook met schuldbelijdenis en vergeving. Maar één persoon raakt daarbij misschien wat op de achtergrond: Uria, de Hethiet, de man van Bathseba. Ook al weten we niet veel over hem, toch is het weinige heel leerzaam.

Koningspoort in de muur van de Hethietenstad Hattuša

De Hethiet

Wij kennen Uria niet zonder zijn bijnaam 'de Hethiet'. Hij draagt hem, zoals wij vandaag onze achternaam. Wanneer Gods Woord een persoon zo permanent van een bijnaam of toevoeging voorziet, dan gebeurt dat niet zonder reden. Denk maar aan Judas Iskariot die genoemd wordt: 'die Hem overleverde'.

De Hethieten waren een reusachtig volk, dat in Klein-Azië gevestigd was, dat voor een deel naar Kanaän ver-

Het Hethietenrijk (donkerrood de uitbreiding omstreeks 1590 v. Chr., lichtrood die van 1300 v. Chr.)

huisde. Het waren afgodendienaren, van wie de slechtheid zo groot was, dat God het hele volk door Zijn volk Israël wilde laten uitroeien (Deut. 20:16-17). Uit dit tot de dood bestemde volk was Uria afkomstig, ook al kwam hij

blijkbaar uit een familie, die de Heere, de God van Israël, kende en liefhad. Anders zouden zijn ouders hem niet een naam gegeven hebben, met de betekenis: 'Mijn Licht is de Heere'. Met de bijnaam 'de Hethiet' wil Gods Woord naar het lijkt Gods genade doen uitkomen, waardoor God ook diegenen kan redden, die ver bij Hem vandaan zijn. Diezelfde genade heeft ook jou en mij gered!

De held van David

Dat Uria niet uit Israël afkomstig was, hoefde geen verhindering voor hem te zijn om zich met al zijn energie voor de zaak van God in te zetten. In 2 Samuël 23:39 wordt hij bij de 37 beste mannen van David genoemd, en uit 1 Kronieken 11:41 weten wij, dat hij een 'strijdbare held', dus een goed soldaat was. Zijn hart klopte voor David en voor de zaak van de koning.

Zijn mentaliteit als strijder van God wordt met name duidelijk, als David hem naar huis, naar zijn vrouw, wil sturen, om zijn zonde met Bathseba te verdoezelen. Uria ziet het volk in de strijd met de vijanden en wil niet naar huis terugkeren. Hij ziet zijn plaats bij de manschappen van David en weertstaat het aanlokkelijk aanbod om er een mooie dag van te maken met zijn vrouw. Wat een waarschuwend oproep juist voor diegene, die in zonde gevallen was, omdat hij als de koning van Israël 'op het tijdstip dat de koningen ten strijde trokken'... 'van zijn

slaapplaats opstond en op het dak van het huis van de koning rondwandelde. Wat een oproep ook voor ons, die ook vaak de voorkeur geven aan de gemakkelijke dingen in de dienst voor de Heere!

Uria is zelfs bereid vooraan in het front mee te strijden, ook als hij als ervaren soldaat zeker weet, dat het zijn dood kan betekenen. Dat is echte ijver voor de Heere. Daarmee behoort hij tot hen, die voor het volk van God 'hun hals hebben gewaagd' (Rom. 16:4).

'Hieraan leerden wij de liefde kennen, dat Hij voor ons Zijn leven heeft gegeven. Ook wij moeten voor de broeders het leven geven' (1 Joh. 3:16). Een hoge maatstaf! Maar Gods Woord geeft ons

geen lagere.

De echte opvolger van David

Uit de eerdere geschiedenis van David weten we, dat hij bij al zijn strijd een belangrijk doel nastreefde: het vinden van een rustige plek voor de ark van het Verbond. Hij wilde de plek vinden, waarvan God gezegd had, dat Hij Zijn Naam daar wilde laten wonen. Met een eed had hij zich verplicht pas dan 'op zijn rustbank, zijn bed', te gaan liggen, wanneer hij 'een woning voor de machtige Jakobs' gevonden zou hebben (Ps. 132:2-5; vgl. 2 Sam. 7:2). Uria was hierin een echte leerling van David. De ark van het verbond, de

troon van God, kwam voor hem op de eerste plaats (2 Sam. 11:11). Zolang die (en daarmee God) nog in 'tenten' woonde, wilde hij geen gemakkelijk leventje leiden. Zolang God niet rustte, wilde hij ook niet rusten. Weer een stille, maar door God toegelaten berisping in de richting van David.

Ook vandaag is er een woning, een huis van God. God woont in de gemeente, die uit alle ware gelovigen bestaat. Hoe is het gesteld met onze ijver voor dit huis? Liggen onze broeders en zusters ons na aan het hart? Zetten wij ons in voor de gemeente? Of is ons meer aan een aangenaam leventje gelegen?

Zijn huwelijk met Bathseba

Uria had zich een vrouw genomen, van wie de familie – zoals we mogen aannemen – ook tot de vertrouwelingen van David behoorde.

Haar grootvader Achitofel was raadgever van David en haar vader Eliam behoorde net als Uria tot de helden van David (vgl. 2 Sam. 11:3; 23:34). Wat zal Eliam zijn dochter graag een man gegeven hebben, van wie het hart evenzeer als zijn eigen hart voor David sloeg.

En voor jonge strijders voor God is er geen betere aanbeveling, dan een vrouw te zoeken, die zijn liefde tot de Heere deelt en die haar man ook voor het werk van de Heere 'afstaat'.

Natuurlijk kunnen wij niet met zekerheid zeggen, hoe Bathseba tegenover de ijver van haar man stond. Maar wij willen toch wel aannemen, dat haar rouwklacht om Uria (2 Sam. 11:26) echt was en zij een goed huwelijk met hem gehad heeft.

'Mijn Licht is de Heere'

Dat is de betekenis van de naam van Uria. En dat blijkt ook uit zijn leven. Het licht van God scheen op zijn pad, en maakte hem onverschrokken in de strijd, bracht hem tot een helder oordeel, ondanks het verleidelijke aanbod van de koning en ondanks de tussentijdse beneveling door alcohol¹, zodat hij zich niet van Gods weg en van de ijver voor Hem en Zijn huis liet weerhouden. Daarmee overtreft hij op dit moment moreel veruit zijn koning, die aan het thema 'De Heere is mijn Licht' eens een hele Psalm gewijd had: Psalm 27, maar ten tijde van de ontmoeting met Uria echter in morele duisternis leefde.

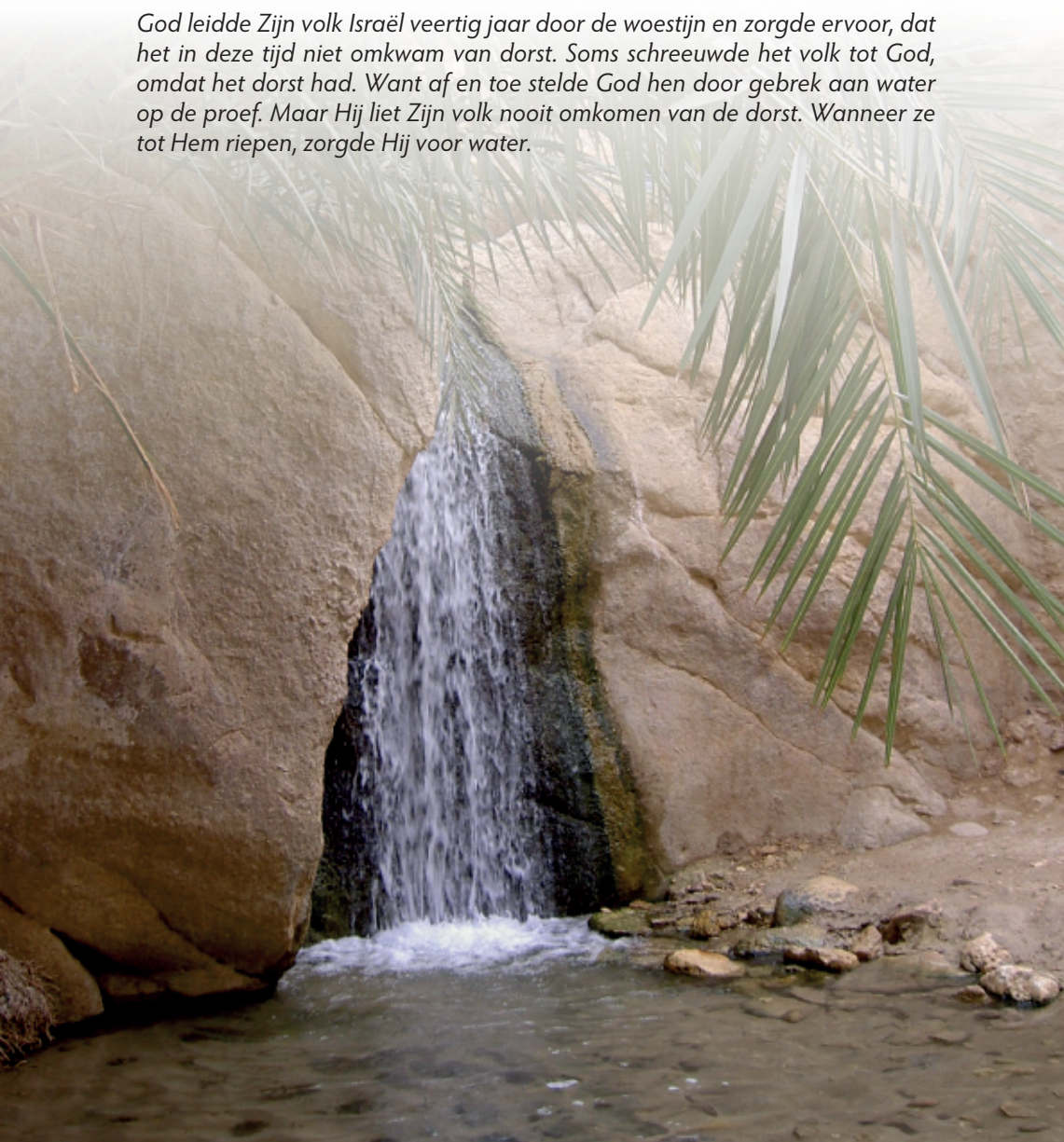
Het licht van God straalde in het leven van Uria naar buiten en maakte hem tot een onbewuste, stille prediker voor David. En ook voor ons is Uria zeker in heel veel opzichten een navolgingswaardig voorbeeld, dat misschien ook ons hart en geweten aanspreekt.

Marco Lessmann

¹ Waartegen hij zich vanwege zijn positie als ondergeschikte van David waarschijnlijk helemaal niet kon verweren.

Water op de weg door de woestijn

God leidde Zijn volk Israël veertig jaar door de woestijn en zorgde ervoor, dat het in deze tijd niet omkwam van dorst. Soms schreeuwde het volk tot God, omdat het dorst had. Want af en toe stelde God hen door gebrek aan water op de proef. Maar Hij liet Zijn volk nooit omkomen van de dorst. Wanneer ze tot Hem riepen, zorgde Hij voor water.

Het water van Mara (Exodus 15)

De eerste beproeving liet niet lang op zich wachten. Ze waren nog maar net drie dagen onderweg, sinds ze opgebroken waren bij de Schelfzee (Rode Zee), toen ze in Mara kwamen. Eindelijk vers water! Maar wat een teleurstelling! Het water was niet te drinken.

Het was bitter. Nog maar pas hadden ze de grote macht van God meegeemaakt, toen Hij hun een weg door de Schelfzee had gebaad. Maar in plaats van terug te denken aan Zijn macht, begonnen ze tegen Mozes en daarmee tegen God te morren. Mozes wendde zich tot Hem, Die alleen kon helpen. Hij schreeuwde het uit tot God. Die liet hem een stuk hout zien, dat hij in het bittere water moest gooien, om het water zo drinkbaar te maken.

Dit hout doet ons denken aan het kruis van de Heere Jezus. Voor allen, die de Heere Jezus als hun persoonlijke Redder kennen, heeft het leven in de woestijn zijn bitterheid verloren. Wij weten, dat nu geen macht ons meer van Hem kan scheiden. En wij mogen er zeker ook aan denken, dat de bitterheid van moeitevolle situaties verdwijnt, als het kruis van Christus voor ons staat. Juist daar werd de liefde van God getoond. We hoeven er niet aan te twifelen – God houdt van ons, ook

als Hij ons op de proef stelt.

Is het niet vaak zo dat we Zijn oneindige liefde juist in moeilijke tijden merken, zodat die ons tot zegen wordt?

De bronnen van Elim (Exodus 15)

De weg door de woestijn was echter niet alleen één van beproevingen. Nee, God gaf ook verkwikking aan zijn volk. Korte tijd na Mara bereikten ze de oase Elim. Daar troffen ze

niet alleen vers water aan, maar ook bescherming tegen de brandende zon. De twaalf waterbronnen en zeventig palmbomen boden water en schaduw in overvloed.

Maar deze plek was nog niet het beloofde land. Het was slechts een voorbijgaande voorsmaak van datgene, wat God voor hen gereed hield: een land met waterbeken, bronnen en diepe wateren, van wijnstokken en vruchtbomen (Deut. 8:7–9).

In het volgen van de Heere Jezus ervaren wij ook vaak bemoediging en

vreugde, die ons nieuwe moed geven. Ook op onze weg zijn zo veel oases, die wij het liefst niet meer zouden verlaten. Voor mij waren zulke oases bijvoorbeeld Bijbelkampen met jongeren of meerdaagse bijeenkomsten met geloofsgenoten.

De geslagen rots in Rafidim (Exodus 17)

Na verscheidene tussenstops in de woestijn Sin, kwam het volk Israël in Rafidim. Vol verwachting kwamen ze in deze plaats aan. Misschien hadden ze al langere tijd geen water gevonden, en was hun verlangen om hun dorst te

lessen erg groot geworden. Wij lezen echter: *'Daar was echter geen water voor het volk om te drinken'* (Ex. 17:1). Gingen ze nu naar Mozes om via hem te vragen of God hen wilde voorzien van water en brood? Helaas niet. Ze morden tegen Mozes en verweten hem het volk alleen naar de woestijn geleid te hebben, om het daar te laten sterven. Ze brachten hun twijfel tegenover God tot uitdrukking met de woorden: *'Is de HEERE nu in ons midden of niet?'* (Ex. 17:7). Na al hun ervaringen met de macht en hulp van God was dat een ernstige aanklacht. Mozes schreeuwde in zijn nood tot God: *'Wat moet ik met dit volk doen? Het scheelt niet veel of zij zullen mij stenigen'* (Ex. 17:4).

Toen gaf God Mozes de opdracht, de staf te nemen, waarmee hij in Egypte op de Nijl had geslagen, en met een aantal oudsten naar de rots bij de Horeb te gaan. Mozes moest de rots slaan. God wilde er water uit te voorschijn laten komen. En zo gebeurde het ook. Wat ons misschien verwondert: wij lezen niets over lofgezing of ook maar iets van dankbaarheid bij het volk. Mozes gaf de plaats daarom de toepasselijke naam Massa (verzoeking) en Meriba (twist).

In 1 Korinthe 10:4 vinden we de verwijzing, dat deze rots een beeld van Christus is. Zoals deze rots geslagen werd, zo sloeg de heilige God de Zoon des mensen. Het behaagde de Heere, Hem te slaan (Jes. 53:10). Na het volbrachte verzoeningswerk op Golgotha

openden zich zagezegd de sluizen van de liefde van God. De liefde van God is door de Heilige Geest uitgestort in onze harten (Rom. 5:5). Ieder kan rijkelijk uit deze bron van levend water drinken. En dit levende water, ook een beeld van de Heilige Geest (zoals ons de Heere Jezus in Johannes 4:10 en 7:38 leert) zal in ieder die gered wordt een bron van water worden, dat tot in het eeuwige leven opwelt. Wat een zegen om de Heilige Geest te bezitten, Die ons laat genieten van de hemelse dingen.

God zorgt op de lange weg door de woestijn voor water

Op de lange weg van Rafidim tot na Kades vinden wij in de verslaggeving van ca. 39 jaar geen bewijs meer, dat het volk vanwege watergebrek gemord zou hebben. God zorgde voor mens en dier. Ook voor de dienst in het huis van God was het nodige water aanwezig. God had bevolen, dat de Israëlieten zich van verontreiniging door zonden en bij vele andere omstandigheden (geboorte, dood, ziekte, enz.) moesten reinigen. Wanneer God Zijn volk iets voorschrijft, dan zorgt Hij er ook

voor, dat hun de daarvoor vereiste dingen ook ter beschikking staan.

De uitspraak in 1 Korinthe 10:4 dat de geestelijke rots hen vergezelde, is misschien een aanwijzing dat de uitwerkingen van de geopende bron, door de geslagen rots, op de hele weg voor hen beschikbaar waren. Het is ons duidelijk, dat de rots hen niet fysiek vergezelde. Het laat ons echter wel de overstromende genade van God zien ondanks al het falen van het volk.

De geslagen rots van Kades (Numeri 20)

Het laatste jaar van de tocht door de woestijn was aangebroken. We lezen er voor de laatste keer, dat er geen water aanwezig was en het volk was erg kwaad op Mozes en Aäron. Hoewel de opstand van het volk zich tegen deze beiden richtte, was het uiteindelijk toch een verwijt aan het adres van God. In hun radeloosheid vielen de beide broers voor God neer, om aan Hem een uitweg te vragen. Deze keer moest Mozes de staf nemen, die voor de Heere was, dus de staf van Aäron, die gebloeid had. Bovendien moest er deze keer niet op de rots geslagen worden. Samen met zijn broer Aäron moest Mozes voor de bijeengekomen menigte tot de rots spreken, en de rots zou dan water voortbrengen voor mens en dier. Maar Mozes was door de ongehoorzaamheid en de twist met het volk zo geprikkeld, dat hij de rots met zijn staf sloeg en dat zelfs twee keer. Hij voegde er roepend aan toe: *'Luister toch, ongehoorzamen, zul-*

len wij voor u uit deze rots water voortbrengen?’ (Num. 20:10).

Mozes was ongehoorzaam tegenover de aanwijzing van God en gaf Hem niet de eer. Ondanks dit verkeerde handelen liet God de rots veel water voortbrengen.

Maar de ongehoorzaamheid van beiden bracht ernstige gevolgen met zich mee. God verbood hun, het volk Israël in het beloofde land te brengen. Mozes smeekte in deze zaak meerdere malen tot Zijn God.

Hij verlangde er sterk naar, dit door Hem beloofde, goede land met al zijn zegeningen te mogen zien. Maar de Heere sprak tot Mozes: *‘Laat het u genoeg zijn; spreek niet meer tot Mij over deze zaak’* (Deut. 3:26).

Wij vragen ons misschien af, waarom God zo streng op dit – in onze ogen misschien geringe en ook begrijpelijke – falen antwoordde.

Maar we moeten eraan denken, dat de rots een verwijzing is naar de Heere Jezus. De Heere Jezus moest slechts eenmaal in het oordeel over de zonde en om onze zondige daden geslagen worden. En Mozes had de rots al eens geslagen, toen op aanwijzing van God. Met één offer heeft de Heere Jezus aan alle rechtvaardige eisen voldaan en eens en voor altijd hen die geheiligd worden, tot in eeuwigheid volmaakt. Op grond van die wil zijn wij geheiligd door het offer van het lichaam van Jezus Christus, eens en voor altijd gebracht (Hebr. 10:14, 10). Mozes had in zekere zin dit beeld van de eenmaal

geslagen rots vernield. Maar Gods genade is zo oneindig groot. Samen met Elia mocht Mozes in heerlijkheid daarna toch op de berg in het land staan, en het heengaan bespreken, dat de Heere Jezus in Jeruzalem moest voortbrengen (Luk. 9:31).

De bron van Beër (Numeri 21:16)

Vlak voor de intocht in het land Kanaän vinden we nog eenmaal een verslag over hoe God Zijn volk van water voorzag. Aan de grens tussen Moab en de Amorieten stroomt de Arnon; blijkbaar kreeg hij zijn water toevoer van andere zijrivieren. Eerder had het volk al bij de beek Sered hun

kamp opgebouwd. Beide rivieren bieden normaal gesproken ruim voldoende drinkwater. En toch roept God ondanks deze goede situatie Mozes op, om het volk bijeen te roepen. Hij wilde Zelf het volk water geven. Hier lezen we voor de tweede maal van een lofzang, terwijl ons anders gemor en geruzie wordt meegedeeld (Num. 21).

En hoe veel water wachtte er niet op hen in het land, dat God hun spoedig zou geven! *'Want de HEERE, uw God, brengt u in een goed land: een land met waterbeken, bronnen en diepe wateren, die ontspringen in het dal en op het gebergte'* (Deut. 8:7).

Ook vandaag zorgt de Heere voor Zijn volk

Wij mogen van het 'water' drinken, dat de Heere Jezus ons geeft. Het water is in deze zin een beeld van het Woord van God. De Heilige Geest spant Zich in om het Woord van God voor ons te openen. Hij wil ons alles leren om de Heere Jezus Zelf groot te maken in ons hart.

De Heere Jezus is het ook, Die het 'water van Gods Woord' gebruikt om de Gemeente, de gemeenschap van alle gelovigen, 'zonder smet of rimpel of iets dergelijks', 'heilig en smetteloos' voor Zich te plaatsen (zie Ef. 5:26-27).

Alleen via deze weg kan de Heere Jezus bewerken, dat uit ons lichaam stromen van levend water vloeien en wij bruikbare werktuigen in Zijn hand worden.

Achsa, de dochter van Kaleb, was zeer geïnteresseerd in bronnen met fris (levend) water. En Kaleb gaf haar de 'hooggelegen bronnen en laaggelegen bronnen' (Joz. 15:19). Zijn wij ook zo geïnteresseerd in deze bron met levend water? Als we op zoek gaan naar deze bronnen van God, dan worden we – ook als jongeren – verfrist, meer dan door het oude en troebele water, dat de wereld ons te bieden heeft.

Rainer Möckel

De opname van de Gemeente

De volgende vragen en antwoorden gaan over het thema van de opname. Hoewel die opname niet direct hoort bij de Bijbelse profetie, is ze een toekomstige gebeurtenis waar wij Christenen direct mee te maken krijgen. Bovendien is de opname de voorwaarde en het startsein voor de vervulling van toekomstige profetische gebeurtenissen op aarde. Om het eens figuurlijk uit te drukken: tijdens de genadetijd - dus tussen het verlossingswerk aan het kruis van Golgotha en de opname - staat de profetische klok stil. Na de opname begint ze weer te lopen.

Wat is de hoop en de verwachting van de gelovigen vandaag de dag?

De gelovigen verwachten de wederkomst van Christus, Die hen uit deze wereld tot Zich zal nemen, d.w.z. hen zal 'opnemen'.

Sommige Christenen geloven dat ze het koninkrijk van God moeten verwachten of de oprichting ervan moeten voorbereiden. Jezus Christus zegt echter: 'Ik kom terug en zal u tot Mij nemen' (Joh. 14:3). De Christelijke hoop baseert zich op de wederkomst van de Heer Jezus voor de opname: 'Ja, ik kom haastig. Amen, kom, Heere Jezus' (Openb. 22:20).

Wat gebeurt er bij de opname?

Dat wordt in 1 Thessalonicenzen 4:16-17 beschreven: 'Want de Heer Zelf zal met een bevelend roepen, met de stem van een aartsengel en met de bazuin van God, neerdalen van de hemel. En de doden in Christus zullen eerst opstaan. Daarna zullen wij, de levenden die overblijven, samen met hen in wolken opgenomen worden de Heer tegemoet in de lucht; en zo zullen wij altijd met de Heere zijn'.

- Allereerst zullen de 'doden die in Christus zijn', opstaan. Dat zijn alle verlost van Adam, die vóór de opname zijn ontslapen.
- De lichamen van de dan levende gelovigen zullen in nieuwe, hemelse lichamen veranderen (1 Kor.

15:51; Fil. 3:21).

- Daarna zullen beide groepen samen in de wolken richting de Heer worden opgenomen.

Deze Bijbeltekst laat bovendien zien

- dat Christus persoonlijk zal komen
- dat de ontmoeting met Hem in de lucht en niet op de aarde zal plaatsvinden.

Zullen alle verlost worden opgenomen?

Ja. De opname zal een werk van Gods barmhartigheid zijn. Judas beschrijft het als volgt: 'Verwacht de barmhartigheid van onze Heere Jezus Christus, tot het eeuwige leven' (Jud. 21). De Heer zal ons niet tot Zich opnemen omdat wij zo trouw waren, maar omdat Hij genadig is. Daarom mogen we er zeker van zijn dat niemand die Hij met Zijn bloed heeft gekocht, achter zal blijven. 1 Thessalonicenzen 4:16-17 zegt dat 'de doden in Christus' en 'wij, de levenden' (niet: 'wij, de getrouwen') opgenomen worden.

Was de opname in het Oude Testament al bekend?

Nee. Paulus spreekt over de opname als iets wat voorheen een geheim was, een 'verborgenheid'. Het is dus een feit dat pas in het Nieuwe Testament werd geopenbaard: 'Zie, ik zeg u een verborgenheid. Wij zullen niet allen ontslapen, maar wij zullen allen veran-

derd worden' (1 Kor. 15:51).

Moeten er vóór de opname nog andere voorzorgingen in vervulling gaan?

Nee, helemaal niet. De opname kan nu elk moment plaatsvinden. In 1 Thessalonicenzen 4:17 staat dat 'wij, de levenden ... opgenomen worden'. De gelovigen in de eerste eeuw mochten de komst van de Heer Jezus op elk moment en tijdens het hele leven al verwachten. In deze verwachting moesten wij ook leven.

In 2 Thessalonicenzen 2:1-3 legt Paulus uit dat onze 'bijeenvergadering tot Hem', onze vereniging met Hem (d.w.z. onze opname) de reden is waarom we niet bang moeten zijn voor profetische gebeurtenissen. Als de verschrikkelijke oordelen over deze aarde losbreken, zullen wij allang bij de Heer zijn.

Wat betekent de opname voor Christus?

Als Bruidegom verheugt Hij Zich erop, Zijn bruid - de Gemeente - tot Zich te nemen, om haar bij Zich te hebben. Het is goed om ook aan dit aspect van de opname te denken, zoals Paulus zegt: 'Moge de Heer uw harten richten tot de liefde van God en tot de volharding van Christus' (2 Thess. 3:5).

Toen de Heer Jezus nog op aarde rondwandelde, bad Hij: 'Vader, Ik wil dat waar Ik ben, ook zij bij Mij zijn die U

Mij gegeven hebt, opdat zij Mijn heerlijkheid zien, die U Mij gegeven hebt' (Joh. 17:24).

Deze wens zal in vervulling gaan wanneer Christus de verlostten van de genadetijd tot Zich in het huis van de Vader zal opnemen.

Wat betekent de opname voor de gelovigen?

De opname zal voor ons een onbeschrijflijke zegen zijn; en ook het einde van al het lijden, van alle tranen en van alle problemen. Maar het betekent vooral dat wij voor altijd bij Christus

zullen zijn: *'Wij zullen altijd met de Heere zijn'* (1 Thess. 4:17). Dat wordt in Johannes 14:3 bevestigd: *'En als Ik heenga en u plaats bereid, kom Ik weer en zal u tot Mij nemen, opdat ook u zult zijn waar Ik ben.'*

Dit zal de heerlijke en zegenrijke vervulling zijn van de hoop en de verwachting van de Gemeente - de bruid van Christus. Zo beschrijft de Bijbel haar. Is deze verwachting heel praktisch de hoop van ons hart en het perspectief van ons leven?

Michael Hardt

QUOTE

Ik wil graag twee zaken benadrukken.

Ten eerste: **De noodzaak van Bijbelstudie, de liefde voor het Woord van God en het bestuderen van de Schriften.** Lees goede boeken bij en over de Bijbel. Je neemt de waarheid van de Bijbel niet zomaar, onbewust, in je op. Het wordt niet zomaar in je bloedvaten gegoten, het verschijnt niet ineens in je hoofd... Het is het resultaat van een vastbesloten voornemen van het hart. Zorg ervoor dat Gods Woord in je gedachten zit! Lees de Bijbel! Dat vraagt om hard werken, veel studeren en ijver.

Als je een effectieve Christen wilt zijn, als je de wil van God wilt kennen, ook voor de omstandigheden waarin je verkeert, als je door Hem geleid wilt worden, dan moet je je Bijbel lezen! Er is geen andere, kortere weg. Zorg ervoor dat je je Bijbel beter leert kennen!

Ten tweede: **De kennis van Gods wil leidt tot heiliging.** Een heilige wandel 'te midden van een verkeerd en ontaard geslacht' (Fil. 2:15). Dit is van levensbelang, als we willen dat ons getuigenis in deze boze wereld tot enig nut voor God kan zijn.

Edwin Cross

Het web van de spin

De maasgrootte van het web van de spin bedraagt ongeveer 0,8 x 1,2 millimeter. Deze spinnenwebben zijn uiterst geniaal gebouwd en de spinnen gaan met het voorhanden zijnde bouw materiaal extreem spaarzaam om. De benodigde scheurvastheid die hoger is dan bij een staaldraad van hetzelfde gewicht en ook hoger is dan elke andere door mensen vervaardigde draad (bijv. fiber), wordt met minimaal gebruik van materiaal bereikt. De spiraaldraden kruisen niet gewoon de radiale draden. Beide draden zijn uit stabiliteitsredenen niet alleen puntvormig samengebonden maar op een minimale afstand lopen ze parallel en zijn met de fijnste spindraden verkleefd.

Dit spinnenweb wekt de indruk alsof er een bekwaam plannende architect en een geoefende wever aan het werk zijn geweest. In het lichaam van de spin wordt de zijde geproduceerd die voor het spinnen nodig is.. De spin heeft voor de sturing van het productieproces en het exacte weven een rekensysteem nodig dat in niets onderdoet voor onze computersystemen. Dit werk doet ze zo goed alsof ze een paar jaar vaardigheidsleer, scheikunde, architectuur en informatietechniek heeft gestudeerd. Niets van dat alles is te melden over het leven van de spin. Maar wie heeft haar dat geleerd?

Waar komt deze duidelijke architectonische, technische en chemische vakkennis vandaan met de daarbij behorende bekwaamheden om het uit te voeren? Wie is hun raadgever? Hoe werden deze instincten onderwezen aan de spin? Vanwaar kwam de informatie?

Bij de meeste spinnen is de recycling allang uitgevonden. 's Morgens eten ze hun eigen web op. Daarna gaat het materiaal door de eigen chemische fabriek over tot zuiveren. Dan wordt er een nieuwe zijdedraad gesponnen en een nieuw web gebouwd.

Het wijfje heeft 1500 spinselklieren aan haar lichaam. De zijde wordt in de benodigde zijdesterkte gesponnen. De daartoe benodigde 'fabrieken' liggen onmiddellijk daaronder. Een geniaal 'computersysteem' stuurt al deze complexe processen. De hele technologie is ondergebracht in de kleinst denkbare ruimte. Hoe komt het dat zo'n complex productieproces minutieus en vrij van storingen verloopt? Het systeem bevat een stuurprogramma dat alle informatie voor de procedure bevat.

Werner Gitt

'Hoe groot zijn Uw werken, HEERE, U hebt alles met wijsheid gemaakt, de aarde is vol van Uw rijkdommen.'
(Psalm 104 vers 24)

Een zondaar kan tot God naderen

De Israëlieten waren op reis door de woestijn naar het beloofde land. In deze woestijn kregen ze de volgende opdracht van God: 'Zij moeten voor Mij een heiligdom maken... een ontwerp van de tabernakel' (Ex. 25:8a, 9). Net als de Israëlieten zijn ook wij op reis door de woestijn naar onze eindbestemming. Ook wij mogen tijdens onze reis een heiligdom hebben en daarin bij God komen. Hoe de weg vanuit de woestijn naar het heiligdom gemaakt kan worden, willen we nu kort met elkaar bekijken.

Waarvan spreekt de tabernakel eigenlijk?

Als we in de Bijbel kijken, kunnen we in ieder geval drie verschillende hoofdgedachten ontdekken:

1. De tabernakel spreekt van Christus. Alle verschillende onderdelen vertellen iets over Hem. Hierbij kunnen we bijvoorbeeld denken aan:
 - a. de offers die gebracht werden (Lev 1-7, Hebr. 10:3-9)
 - b. de verschillende materialen die gebruikt zijn: goud (Op. 21:10, 11, 18 e.v.), zilver (Ex. 30:11-16 (de sikkal was van zilver, zie o.a. Ex. 38:25); 1 Kor. 6:20), koper (Num. 16:31-39), etc.
 - c. de hogepriester (Hebr. 4:14; 15, 7:25-27)
 - d. de ark (Rom. 3:25; Ex. 25:9; Ps. 40:9; Hebr. 9:4; Joh. 6:49-51 (i.v.m. het manna in de ark)
 - e. etc.
2. De tabernakel spreekt van de hemel. In Hebr. 9:23 e.v. lezen we dat de tabernakel een afbeelding is van de hemelse dingen.
3. De tabernakel is ook een illustratie van die ene Gemeente als het Huis van God, de plaats waar God nu op aarde woont. We kunnen in Efeze 2:22 lezen dat de Gemeente 'een woonplaats van God in de Geest' is (lees ook Ex. 40:34, 35 hier eens bij).

We zien heel duidelijk dat dit heiligdom, de tabernakel, een bepaald doel heeft, namelijk: 'zodat Ik in hun midden kan wonen' (Ex. 25:8b). God wilde

dus in het midden van Zijn volk wonen. En Hij wilde dat Zijn volk Hem offers bracht. Dat is ook nu nog zo! God wil dat wij bij Hem komen om Hem, in alle zwakheid, offers van lof en dank te brengen (Hebr. 13:15). Voordat we dit kunnen doen, moeten we wel eerst een bepaalde weg afleggen.

Vroeger in de woestijn

Wij mensen zijn van nature in de woestijn, ver van God verwijderd, 'buiten' in plaats van in het heiligdom. We zijn zondaars, vijanden van God. We hebben een grote schuld en hadden het eigenlijk verdiend om altijd buiten te blijven in onze ellende. Maar daar zien we opeens die grote poort, die ons met zijn mooie kleuren uitnodigt om binnen te komen. Er zit geen slot op deze deur en iedereen kan door deze open deur naar binnen gaan. De Heere Jezus is de Deur (Joh. 10:9).

Binnen de voorhang

Als we door de deur zijn gegaan, komen we binnen de omheining van de voorhof. Het eerste dat we dan tegenkomen, is het koperen altaar. Hier zien we de liefde van de Vader voor ons, Die Zijn eniggeboren Zoon gaf (Joh. 3:16). Zo kon Hij zichzelf onbesmet aan God offeren (Gal. 2:20; Hebr. 9:14). Daar vinden we verzoening en vrede met God. Bij het wasvat mogen we ons wassen van de viezigheid die we in deze woestijn hebben opgelopen. Dit water is een beeld van de reinigende werking van het Woord van God (zie Ef. 5:26).

In het heiligdom gekomen

In het heiligdom zien we de rijkdommen van de Heere Jezus in de kandelaar, de tafel en het gouden altaar. Maar dan... als we door de voorhang heen gaan, komen we in de hemelse sfeer rondom de troon van God¹. Dat is ons Thuis. Daar wil God hen hebben die eens verloren zondaars waren.

Is het een droom? Nee, het is echt zo! Wat een liefde van God! Zijn genade is oneindig groot. Hoe wonderbaar is de Persoon Die dat alles bewerkt heeft, de Zoon van God! Niemand is met Hem te vergelijken...

¹ Het Hebreeuwse woord voor 'verzoendeksel' kan ook vertaald worden met 'genadetroon'.

En Hij heeft het beloofd: Ja, Ik kom spoedig!

Wat zal dat zijn...

Als we daar in de hemel zullen staan, zal het lied gezongen worden door een koor van de ontelbare verlostten: 'Hem Die ons heeft liefgehad en ons van onze zonden gewassen heeft in Zijn bloed, en Die ons gemaakt heeft tot koningen en priesters voor Zijn God en Vader, Hem zij de heerlijkheid en de kracht in alle eeuwigheid. Amen' (Op. 1:5-6).

Naar een hoofdstuk uit Huis van Go(u)d, J. Rouw

Er is meer...

Er zit nog veel meer in de betekenis van de tabernakel.

Daarom: Lees de Bijbel, bestudeer het Woord van God!

Jongelui, neem er de tijd voor! Het is een goudmijn.

Graaf diep. Het kost tijd en inspanning, maar iedereen die het doet zal rijk beloond worden.

Je verwerft dan blijvende schatten. Je leert de Heere Jezus meer kennen.

Hij is de grootste schat, de grootste rijkdom!

Boeken bij de Bijbel

In het vorige artikel en in het artikeltje van Edwin Cross worden we opgeroepen de Gods Woord, de Bijbel te bestuderen. Eén van de genoemde manieren is het lezen van boeken bij en over de Bijbel. Hieronder een aantal boeken over de tabernakel, die verkrijgbaar zijn bij de uitgever van dit blad.

Een prachtige brochure over de geestelijke betekenis van de tabernakel, voorzien van full-colour foto's van een model van de tabernakel, dat vervaardigd is door een goudsmid. Leerzaam en praktisch voor jong en oud. Kan ook uitstekend gebruikt worden voor evangelisatie!

Auteur: J. Rouw 52 pag. paperback
Slechts € 1,75/stuk!

God had aan Mozes precies voorgeschreven hoe de Tabernakel gemaakt moest worden en toen de bouw voleindigd was, was het gemaakt 'zoals de HEERE geboden had' (Ex. 39:43). De Tabernakel, de woonplaats van God bij Zijn volk en de daarmee verbonden eredienst laten rijke beelden zien van de Persoon en het verlossingswerk van de Heere Jezus. Veel gelovigen hebben in de loop van de eeuwen dit onderwerp bestudeerd en hebben daardoor een rijke zegen ontvangen voor hun geestelijke leven.

Auteur: Georges André 78 pag. paperback
€ 5,95/stuk

Dit boek was al vele jaren uitverkocht en is opnieuw herdrukt. Uit het onderwerp 'De Tabernakel' zijn rijke geestelijke lessen te trekken; ook voor onze huidige tijd.

God wil bij de mensen wonen maar Hij bepaalde Zelf aan welke criteria Zijn Woonplaats moest voldoen!

De Tabernakel, de woonplaats van God bij Zijn volk en de daarmee verbonden eredienst laten rijke beelden zien van de Persoon en het verlossingswerk van de Heere Jezus.

Auteur: Roger P. Daniel 142 pag. paperback
€ 8,95/stuk

Een naam maken voor jezelf

Het doel van veel mensen is, eenmaal beroemd te worden. Men wil op de een of andere manier een 'naam hebben', die in de hele wereld bekend is. Om dit doel te bereiken lijken veel middelen en manieren te kunnen ...

De hele thematiek om 'iemand' te willen zijn, die bekend, beroemd of machtig is om 'maar naam te maken', is geen trend van de laatste decennia of eeuwen. We lezen in Ezechiël 28, dat het mooiste en meest wijs geschapen wezen, dat *'het toonbeeld van volkomenheid'* was (vers 12), in opstand kwam. In Jesaja 14:14 worden de oorzaken genoemd: *'...ik zal mij gelijkstellen met de Allerhoogste'*. Daarom werd het door God 'ter aarde geworpen' (Ez. 28:17). Daarmee wordt de val van de satan beschreven. En het gebeurde, voordat de mens in zonde viel.

'En wie zichzelf zal verhogen, zal vernederd worden; en wie zichzelf zal vernederen, zal verhoogd worden.'

(Matth. 23:12)

De verhoging van een naam

De Bijbel laat op verschillende manieren zien hoe een naam groot of bekend wordt. Dit heeft meestal betrekking op de plaats, positie of het aanzien van de persoon:

- De mens wil zichzelf een naam maken.
- De antichrist verhoogt zich boven alles (in de toekomst).
- God maakt een mens groot.
- God maakt Zijn eigen Naam groot.

- God geeft Christus een nieuwe Naam

De mens wil zichzelf een naam maken

Dat de mens meer wilde zijn, begon al vlak na zijn schepping. Genesis 3:5 bericht, hoe de listige slang (satan) Eva belooft, dat zij (Adam en Eva) door het eten van de vrucht zullen worden als God.

Een paar hoofdstukken later staat, hoe de mensen zich verenigen en zeggen: *'Kom, laten wij voor ons een stad bouwen, en een toren waarvan de top in de hemel reikt, en laten we voor ons een naam maken'* (Gen. 11:4).

De bouw van de toren en van deze stad, die later Babel (=verwarring) werd genoemd, had tot doel, groot te worden, om zo te zeggen dichter bij God te komen en over de hele wereld bekend te zijn.

In 1 Samuël 15 was Saul ongehoorzaam aan Gods bevel, doordat hij zich aan de kuddes van de overwonnen Amelekieten had vergrepen. In vers 30 verbindt hij een verzoek aan Samuël aan zijn niet oprechte schuldbelijdenis: *'Eer mij nu toch voor de oudsten van mijn volk en voor Israël'*. Het was hem erom te doen, dat hij voor zijn eigen volk weer een 'wit blaazen' zou hebben.

Zelfverheffing, zelfoverschatting, willen zijn als God en uiteindelijk God verwerpen: dat is over het algemeen satans programma voor de mens.

Gods plan is echter, dat de mens zijn afhankelijkheid van God erkent en Hem aanbidt.

'Vóór Mij is er geen God geformeed en na Mij zal er geen zijn'

(Jes. 43:10b)

De antichrist verhoogt zich boven alles

Het absolute hoogtepunt van de zelfverhoging wordt in 2 Thessalonicenzen 2:4 aangekondigd. De antichrist is het, die **'zich ook verheft boven al wat God genoemd of als God vereerd wordt, zodat hij als God in de tempel van God gaat zitten en zichzelf als God voordoet'**.

In de hieronder genoemde punten zullen we zien, dat ware eer slechts van God komt. Doordat de antichrist zelf in de tempel zal gaan zitten, verwerpt hij God en wil de plaats, die de Heere Jezus Christus toekomt, wegnemen. *'De Heere zal hem verteren door de Geest van Zijn mond en hem tenietdoen door de verschijning bij Zijn komst'* (2 Thess. 2:8).

God maakt een mens groot

Wij komen nu van het egocentrische verlangen van de mens, om 'iemand' te willen zijn, bij perso-

nen van het Oude Testament, die God groot gemaakt heeft.

Een hoofdstuk na de torenbouw van Babel en de daarop volgende spraakverwarring geeft God Abram (later Abraham) de belofte: **'Ik zal u tot een groot volk maken, u zegenen en uw naam groot maken; en u zult tot een zegen zijn'** (Gen. 12:2).

Toen Jozua met het volk Israël voor de Jordaan gelegerd lag, om hem door een wonder van God over te steken, zei God tot Jozua: *'DEZE DAG ZAL IK BEGINNEN U GROOT TE MAKEN VOOR DE OGEN VAN HEEL ISRAËL, opdat zij weten dat Ik met u zijn zal zoals Ik met Mozes geweest ben'* (Joz. 3:7).

David was een man naar Gods hart (Hand. 13:22). Toen David *'in zijn huis zat, en de HEERE hem rust gegeven had van al zijn vijanden van rondom'* (2 Sam. 7:1), had hij de wens om voor God een huis te bouwen. God waardeert de wens van David en zegt tegen hem, dat één van zijn nakomelingen dit huis zou bouwen. God laat hem echter ook nog eens door de profeet Nathan zeggen, hoe Hij hem geleid heeft: *'Ik heb u van de schaapskooi vandaan gehaald, van achter het kleinvee, om een leider over Mijn volk te zijn, over Israël. Ik was met u overal waar u heen ging, en heb al uw vijanden voor uw ogen uitgeroeid. Ik heb een grote naam voor u gemaakt, zoals de naam van de groten die op aarde zijn'* (2 Sam. 7:8 en 9).

Nadat Salomo tot troonopvolger van

David gezalfd was, zette hij zich 'op de troon van de HEERE als koning in de plaats van zijn vader David' (1 Kron. 29:23). In de volgende verzen wordt beschreven, dat Salomo voorspoedig was en heel Israël naar hem luisterde en dat alle vorsten en de helden en alle zonen van David zich aan hem onderwierpen.

**'Toen
maakte de Heere
Salomo buitengewoon
groot voor de ogen van
heel Israël'
(1 Kron. 29:25a)**

God maakt Zijn eigen Naam groot
Wij constateren, dat ware grootheid niet door mensen, maar door God bepaald wordt. Op verschillende plaatsen in het Oude en Nieuwe Testament lezen we, dat God Zijn eigen Naam grootgemaakt heeft.

Toen David door Nathan Gods antwoord had gekregen met betrekking tot de bouw van het huis, ging hij voor God zitten (2 Sam. 7:18–29). In vers 23 zegt hij: 'En wie is als Uw volk, als Israël, het enige volk op de aarde dat God is gaan verlossen om voor Hem een volk te zijn, om Zich een Naam te maken en voor u, Israël, deze grote en ontzagwekkende dingen te doen: voor Uw

land, voor de ogen van Uw volk, dat U voor Uzelf uit Egypte verlost hebt van heidenvolken en hun goden'.

Israël is het enige door God uitverkozen volk. Hij heeft het voor Zich uitverkozen, om Zich door Zijn omgaan met haar een Naam te maken. Dat wilde satan met alle middelen en met al zijn macht verhinderen. Dit is – afgezien van de ontrouw van het volk Israël, dat God en Zijn boodschappers steeds weer verwierp – ook een reden, dat Israël sinds millennia steeds weer in het vizier van andere volkeren komt.

In Jesaja 63 zegt Israël direct twee keer met betrekking tot Gods handelen met het volk Israël, dat Hij Zich daardoor een Naam gemaakt heeft. **Zo heeft God Zich een eeuwige Naam gemaakt**, doordat Hij bij de uittocht uit Egypte 'het water voor hun ogen doormidden spleet' (Jes. 63:12). Doordat 'de Geest van de HEERE hun rust gegeven heeft' – haar dus in het beloofde land bracht en als volk herstelde – heeft God Zich een **heerlijke, majestueuze Naam** gemaakt (Jes. 63:14).

Een paar honderd jaar later belijdt Daniël in gevangenschap de zonden van zijn volk en herinnert God: 'Nu dan, Heere, onze God, U, Die Uw volk met sterke hand uit het land Egypte geleid hebt **en U een Naam gemaakt hebt** zoals hij heden ten dage is' (Dan. 9:15).

God geeft aan Christus een nieuwe Naam

Nu komen we bij de Naam 'die boven alle naam is' (Fil. 2:9).

Het gaat daarbij niet om een naam als zodanig, maar om een Persoon. Het gaat om de eeuwige Zoon van God, Jezus Christus, 'Die Zichzelf ontledigd heeft door de gestalte van een slaaf aan te nemen' (Fil. 2:7). Als mens heeft Hij Zichzelf vrijwillig vernederd en vervulde Gods plan volledig, doordat 'Hij gehoorzaam geworden is, tot de dood, ja, tot de kruisdood' (Fil. 2:8).

'Daarom heeft God Hem ook bovenmate verhoogd en heeft Hem een Naam geschonken boven alle naam'
(Fil. 2:9)

Wat is Gods antwoord erop, dat Zijn geliefde Zoon Zichzelf vernederd heeft? **'Daarom heeft God Hem ook bovenmate verhoogd en heeft Hem een Naam geschonken boven alle naam, opdat in de Naam van Jezus zich zou buigen elke knie van hen die in de hemel, en die op de aarde, en die onder de aarde zijn, en elke tong zou belijden dat Jezus Christus de Heere is, tot heerlijkheid van God de Vader'** (Fil. 2:9-11).

God heeft Hem niet een naam van letters gegeven – die heeft Hij gekregen,

toen Hij geboren werd. In Jesaja 52:13 werd al profetisch over Hem voorspeld: *'Zie, Mijn Knecht zal verstandig handelen, Hij zal verhoogd worden en verheven, ja, zeer hoog verheven worden'*.

Nadat de Heere Jezus gestorven en opgestaan was, werd Hij in de hemel opgenomen (Mark. 16:19) en God heeft Hem de ereplaats aan Zijn rechterhand gegeven. In deze positie zijn 'de engelen, machten en krachten Hem onderworpen' (1 Pet. 3:22). In Psalm 110:1 wordt over de Heere Jezus voorspeld: *'Zit aan Mijn rechterhand, totdat Ik Uw vijanden gemaakt zal hebben tot een voetbank voor Uw voeten!'*

In Openbaring 19:11-21 wordt beschreven, hoe Hij, Die de naam 'het Woord van God' draagt (vers 13), weer op de aarde komt, de antichrist oordeelt en Zijn heerschappij op Zich neemt.

Dan buigt elke knie zich voor Hem, Die Zich aan ruimte en tijd heeft onderworpen, voor Hem, Die het Leven is en vrijwillig gestorven is. Daardoor wordt God, de Vader, grenzeloos verheerlijkt.

Roger Paul

? Traagheid in het geloofsleven

Hoe krijg je het weer op de rails?

Op dit moment ben ik heel traag geworden in mijn geloofsleven. Helaas verzuim ik mijn stille tijd nogal, omdat ik vaak zo moe ben en er geen moed voor kan verzamelen, hoewel dat wel nodig is. Het bidden is op de één of andere manier ook moeilijk geworden, omdat ik me helemaal niet kan concentreren en daardoor altijd veel te kort en te weinig bid (ook door tijdsdruk – wat mijn eigen schuld is); daar komt het gevoel nog bij, dat ik voor een deel echt ver bij God vandaan ben gegroeid en het daarom simpelweg niet goed werkt. En ja, als ik er dan over nadenk om, zo te zeggen, weer tot Hem terug te keren en mijn hele leven aan Hem over te geven, dan staat dat altijd als een reusachtige berg voor mij en ontbreekt mij op de een of andere wijze de lust en de motivatie, om weer een echt geloofsleven 'op te bouwen' en mij weer bezig te houden met Zijn Woord. Als ik er dan over nadenk, wat er zo allemaal op mij afkomt – de vele boeken, die anderen mij aanraden en wat men eenvoudig 'moet' hebben gelezen en wat ik simpelweg allemaal nog moet leren en begrijpen, en dan nog de onderzoeken en beproevingen in het geloof, waarin men echt vast gefundeerd in de Heere moet zijn – dan vind ik dat vaak allemaal zo ingewikkeld.

! Je bent zeker niet de enige, die zulke perioden in zijn geloofsleven heeft. De oorzaken enerzijds en de hulpmiddelen anderzijds kunnen daarvoor heel verschillend zijn. Ik heb daarbij een paar gemengde gedachten; kijk maar eens, wat op jouw situatie van toepassing is:

Gebed en Bijbel – twee bouwstenen in de betrekking tot God

Het is belangrijk om je persoonlijke relatie met God te onderhouden – dat ben je wel met me eens. De twee bouwstenen, Gods Woord en gebed, zijn daarvoor onontbeerlijk. Wanneer één bouwsteen of zelfs beide ontbreken, is dat op den duur (!) niet gezond.

Daarbij zijn twee aspecten: hoeveel-

heid en continuïteit. Belangrijk is de continuïteit. Streef niet naar veel en intensieve Bijbelstudie, als het minste of geringste al niet lukt. Minder is meer, als het weinige volgehouden kan worden. Dan kun je langzamerhand in een gezond kader de hoeveelheid opvoeren. Het is beter om een realistisch doel te stellen en het op den duur te bereiken, dan een te eerzuchtig doel achterna te lopen, dat je aldoor maar niet bereikt, zodat je gefrustreerd bent en het dan helemaal opgeeft. Ten slotte gaat het immers in de 'stille tijd' erom, dat je met God spreekt en dat God tot jou spreekt. Eerste voorwaarde is rust, en daarna heb je een Bijbel en gebed nodig – van beide is niet direct heel veel nodig. Daardoor leg je een fundament, waarop je bouwen kunt.

Van God verwijderd?

Je schrijft, dat je het gevoel hebt, dat je bij God vandaan gegaan bent. Hoe bedoel je dat? Als je concrete zonden in je leven hebt, dan moet je ze belijden – dan is de relatie weer intact (1 Joh. 1:9).

Trouwens – het gevoel, dat je van God verwijderd bent, zou je kunnen bedriegen – de Heere Jezus is toch bij je. Altijd (zie Matth. 28:20).

Is het misschien zo, dat jij je van deze nabijheid niet bewust bent, en er daarom niet van geniet? Men zegt wel eens: wie de zon wil opmerken, moet niet in de schaduw blijven, maar de zon opzoeken. In zoverre is er ver-

band tussen dit punt en het vorige: je in gedachten bewust zijn en in je hart voelen, dat God van je houdt, dichtbij je is, je wil helpen, een plan en een weg voor je heeft ...

Het probleem met je eigen maatstaf

Is het misschien ook wel zo, dat jij je helemaal niet verwijderd hebt, maar er in werkelijkheid onder lijdt, dat je achterblijft bij je eigen maatstaf? Achter jouw beeld, dat je van een (perfecte) christen hebt? Ga dat bij jezelf eens na! Formuleringen zoals: 'veel te kort en weinig bidden', 'niet juist functioneert' of 'wat men gelezen moet hebben', duiden daarop.

Maar God heeft daarvoor geen voorschriften gegeven. Natuurlijk heeft het op den duur maar weinig effect, als je maar een paar minuten bidt of in de Bijbel leest. Maar laat je door zogenaamde 'must haves' niet irriteren. Er bestaat geen 'verplichte gebedslengte' en geen 'moeten' voor het lezen van een bepaald aantal boeken of Bijbelcommentaren. Belangrijk is – en dat wil God graag bereiken – dat Hij met jou kan spreken door Zijn Woord, en dat Hij daarbij je volledige aandacht heeft; en dat jij tot Hem kunt spreken in gebed, om innerlijke vrede, groei en richting te krijgen.

Dat is het doel. Overdenkingen, tijd voor gebed, enz., zijn de weg erheen, maar de weg is niet belangrijker dan het doel.

D e 'politiek van de kleine stappen'

Bij dat alles is belangrijk: geduld en een 'politiek van kleine stappen'.

Wees niet te veel van plan. Je schrijft over een 'reusachtige berg'. Als we dat beeld wat serieuzer nemen: een berg kan men niet in één stap beklimmen, ook niet met grote sprongen, maar het gaat steeds maar in kleine stappen verder, soms in haarspeldbochten. Men merkt misschien een tijd lang geen vorderingen, maar dan komt na een bocht de top weer in zicht ... Ook hier geldt echt: de eetlust komt bij het eten.

Neem iets wat je aanspreekt en waarvan je de indruk hebt, dat de Heere daardoor met je wil spreken. Blijf daarbij, dan heb je een succesmoment, tegelijk zal dit onderwerp, dat God dichtbij gebracht heeft, zijn uitwerking niet missen, want Gods Woord zal jou langzamerhand veranderen. Zo heb je een bouwsteen gelegd en er zullen andere bijkomen.

Waar komt de motivatie vandaan?

Een andere benadering is: waarom ontbreekt het dan aan verlangen, motivatie, concentratie ...? Ik kan niet in jouw binnenste kijken. Maar hoe komt het, dat men ergens naar verlangt en gemotiveerd raakt (in positieve zin)? Naar dingen, die jezelf aangaan, die iemand uitdagen, die iemand goed doen. Hoe ziet dat eruit

met betrekking tot de stille tijd? Heb je de indruk, dat Gods Woord niet op jou van toepassing is? Mis je een uitdaging om de Bijbel goed te begrijpen? Denk je, dat je relatie met God niet goed is? Waarom zou dat zo kunnen zijn?

Is er misschien een zonde in het spel? Of is het allemaal een aanval van de satan, die je eenvoudigweg van je vreugde wil beroven? Daar valt veel voor te zeggen, als ik je mail zo lees. Aan de vijand mogen we niet toegeven, we moeten ook niet vluchten, maar we moeten hem weerstaan (1 Petr. 5:9). Daarbij: haalbare doelen, kleine stappen, kleine momenten van succes, blijvende uitwerking.

Is het geloofsleven werkelijk zo ingewikkeld?

Ten slotte: vind jij dat allemaal zo ingewikkeld? Nog een reden om het simpel te houden: neem elke morgen een kwartier de tijd voor Bijbel en gebed. Lees iets en breng het eenvoudig bij God. Schrijf elke morgen een zin op, die je belangrijk vond. Meer niet. Neem een handvol gebedspunten, die je achter elkaar in je gebed aan de orde stelt. Ik ben ervan overtuigd, dat het je vreugde geeft, verrijkt, sterkt, en dat je daarna een verlangen naar meer krijgt.

Ik wens je, dat je een (nieuw) begin gaat maken en vervolgens, stap voor stap doorgaat. Ik zal erom bidden.

Thorsten Attendorn

Een geopende deur

'Toen zij weggingen om olie te kopen, kwam de bruidegom; en zij die gereed waren, gingen met hem naar binnen naar de bruiloft, en de deur werd gesloten. Later kwamen ook de andere maagden, die zeiden: Heer, heer, doe ons open! Hij antwoordde en zei: Voorwaar, ik zeg u: ik ken u niet. Wees dan waakzaam, want u weet de dag en ook het uur niet' (Matth. 25:10–13).

Toen de opwekkingsprediker George Whitefield eens in Schotland de gelijkenis van de tien maagden uitlegde, beklemtoonde hij met name de woorden: 'En de deur werd gesloten'. Ver naar achteren zaten onder de toehoorders twee jongemannen, die er grapjes over maakten. Een vrouw, die vlak bij hen zat, kon horen, hoe ze op een fluistertoon tegen elkaar zeiden: 'Dat is niet erg. Als een deur sluit, wordt er wel een andere voor geopend'!

De beide spotters schrokken niet weinig, toen Whitefield opeens zei: 'Het zou kunnen zijn, dat hier iemand is, die dit Woord van God van zijn kracht wil beroven en lichtvaardig denkt: wat geeft dat nou? Als een deur gesloten wordt, gaat een andere daarvoor open'. – Geraakt keken de jongemannen elkaar aan. Hoe kon de prediker hun gedachten geraden hebben?

Whitefield ging verder: 'Ja, dan zal inderdaad een andere deur opengaan. En ik zal jullie zeggen, welke deur het is, die opengaat, als de deur naar de hemel gesloten wordt: het is de deur naar de bodemloze afgrond, de deur naar de hel en naar de eeuwige verdoemenis!'.

'Ga binnen door de nauwe poort, want wijd is de poort en breed is de weg die naar het verderf leidt, en velen zijn er die daardoor naar binnen gaan; maar de poort is nauw en de weg is smal die naar het leven leidt, en weinigen zijn er die hem vinden.'

Mattheüs 7:13 en 14